

## Tippaleivän syvin olemus

Hyvä ystävä, oletko koskaan tullut ajatelleeksi, mikä oikeastaan tippaleipä on pohjimmiltaan? Tuskinpa vain, sillä tippaleipä on sesonkituote, vieläpä sellaiseen aikaan jolloin syvälinen ajattelu ei ole välttämättä parhaimmillaan.

Mikäli nyt on vappuaamu, on korkea aika lopultakin selvittää tippaleivän syvin olemus. Mikäli ei ole vappuaamu, ollaan jo itse asiassa myöhässä, eli tippaleipäajattelu on aloitettava sitäkin vikkilämmiin.

Siis. Kuten kaikki muukin, myös tippaleipä alkaa jostakin, vaikei uskoisi. Sanotaan vaikka, että se alkaa juuri tästä.

Eiku tästä vasta, anteeksi, sillä tuossa äskeisessä tästässä olikin tippaleivän häntä, eikä sitä pidä sekoittaa päähän. Joka tapauksessa huomasimme, että tippaleivässä on sekä pää että häntä, toisin kuin monessa muussa asiassa.

Lähdemme etenemään päästä etiäpäin, siis aluksi tuonne.

Edettyämme tuonne olemmekin tuota pikaa siellä, sillä tippaleipähän ei jaksa pitkään edetä yhteen suuntaan, ainakaan suoraan.

Siellä ollessamme on pakko kääntyä sinne minne tippaleipäkin kääntyy, siis vasemmalle. Vasemmalle kääntymisellä ei tässä tapauksessa ole mitään poliittista sisältöä, sillä aivan yhtä hyvin se olisi voinut kääntyä oikeallekin, ja sinnehän se kääntyykin, jos tippaleipää katsotaan vastakkaisesta suunnasta.

Käännöksen jälkeen emme tällä kertaa etenekään suoraviivaisesti seuraavaan mutkaan, vaan jatkamme samaa mutkaa pitkin lähes täydeksi ympyräksi saakka. Vasta sitten olemme seuraavassa etapissa, koska tämmöinenhan tippaleipä on, ainakin tämä nimenomainen yksilö, jota nyt olemme tutkimassa.

Huomaamme saapuneemme aivan lähtöpaikkamme viereen. Ei silti syytä huoleen, sillä emme sentään päätyneet täsmälleen samaan paikkaan, vaan olemme jo jättäneet taaksemme lähes täydellisen kierukan.

Jatkossa toistetaan hyvin alkanutta matkaa periaatteessa samalla tavalla kerta toisensa jälkeen, paitsi että välillä käännytäänkin oikealle, ylös, alas, takaviistoon tai jonnekin, ihan sen mukaan mihin tippaleipä meitä kuljettaa. Turhaa kiirettä ei kannata pitää, koska matkan varrella on vaarana luiskahtaa turvalliselta radalta ulos keskipakovoiman takia, tai ruveta voimaan pahoin liiassa kieputuksessa, varsinkin jos on tullut vappuaattona nautituksi simaa.

Sinnikkäästi ponnistelemalla ajatuksemme entää viimein tippaleivän syvimpään olemukseen saakka. Tsekkaamme sen ja halutessamme merkitsemme ylös, mutta matka ei suinkaan pääty siihen. On vielä palattava takaisin tippaleivän pintakerrokseen, koska muuten voi joutua syödyksi. Paluuseen ei kelpaa pelkkä omien jälkien seuraaminen, koska se reittihän vie tippaleivän päähän, ja

tarkoituksena on päästä häntään. Paluureitin nikseihin voimme tarkemmin palata ensi vappuna, sillä tämänkertainen tila loppuu justiinsa tähän.



Artikkelin lähde [Kaleva](#)